Од недавно са више страна по друштвеним мрежама кружи предлог да се 26. фебруар прогласи Даном политичке и стручне неодговорности. Заборавне читаоце ваља подсетити да је тог дана одржана она урнебесна и смехотресна конференција за штампу током које су се познати ликови спрдали са новим вирусом корона. Било је поводљивих грађана спремних да искористе прилику и овајде се на обећаним миланским распродајама, али је мало после стигло наглашено неуротично интонирано упозорење како морају да се одбаце неразумни савети о лечењу ракијом и друге будаласте поруке, јер ће гробља бити мала да приме све простодушне наивчине склоне да олако поверују својим властима,

Аналитички настројеним хроничарима остаје да са ове мини историјске дистанце просуђују о мотивима народних вођа. Безбројни су примери кратковидости наших политичара, лишених способности да уоче предстојеће невоље и бар покушају да се са њима благовремено суоче. Но, на позорници су били и људи са високим академским звањима који су се буквално клиберили, измевајући "кукавице" спремне да верују у опасне вирусе. Постоји могућност да засита нису били свесни шта се дешава, било зато што су имали нека преча посла од праћења епидемиолошке ситуације, што су скептични према "западној пропаганди", што слепо верују свом Вођи, а он некритично верује себи, што их греје вера у нашу генску супериорност или што их је опсела нека друга подједнако несувисла идеја водиља.

Вратимо се сада предложеном "празнику". Он је симбол наших невоља, парадигматична слика домановићевског хода ка провалији. Тај 26. фебруар је оличење свих наших 30-годишњих заблуда, мирења са судбином и, уз нужне персоналне промене наметнуте временом, апатичног препуштања истим вођама које су нас гурале у ратове, терале из земље и безочно пљачкале.

ЕДНИК Р
OF TH